

„Neboj se, jen věř“

Hošťálková 8. 11. 2020

Písně: 98, 219, 504, 331, 176

Čtení z Písma: ev. Lukáše 12, 22 - 32; Žalm 27, 1 - 6. 14

Text kázání: ev. Lukáše 12, 32

Milí bratři a sestry,

jak často člověk potřebuje ve svém životě slyšet právě toto povzbudivé: „**Neboj se!**“ Možná to dnes - v koronavirové době - platí s tím větší naléhavostí. Ale nejedná se jen o dnešek a přítomnou situaci, stále znovu se přece objevují chvíle a životní situace, kdy je v každém „malá dušička“. Někdy stačí docela málo, aby se člověk stal zajatcem nejrůznějších obav a strachů. Některé lidi každý - i sebemenší - nezdár a nesnáz života naplňuje starostmi a strachem. Pak jsou tady ale také jiní, kteří ze sebe dělají hrdiny, možná hrdiny dokonce jsou, zaujímají vždy postoj odvážných a nebojácných, když ale dolehne neštěstí, když se dostaví nemoc, když se věci takového člověka náhle octnou na vahách a rozcestí, podlehnou strachu také oni.

A máme-li být upřímní, pak musíme přiznat, že strachu nás nez bavuje ani víra, že i naši víru strach často přemáhá a nechává v nás jen nedověru a malomyslnost. Kolik nejrůznějších obav a strachů nosí lidé ve svých srdcích pod svým usměvavým a zdánlivě šťastným zevnějškem. Kdo se cítí být šťasten ten se bojí, aby jej něco o jeho štěstí nepřipravilo. Nešťastný se zas děsí toho, aby jej nepotkalo ještě něco horšího. Kdo je zdravý ten se bojí nemoci a vážně nemocný zas s úzkostí přemýšlí nad tím, jestli svou nemoc přežije.

Máme strach o své děti, drahé a milé, o své věci, o svou budoucnost, v manželství se také bojíme jeden o druhého, bojíme se stárí, bojíme se opuštěnosti, strádání nemoci, bojíme se „covidu“, bojíme se také všelijakého zklamání, bojíme se nejistoty, která se vznáší nad životem každého člověka - malého i velkého, bezmocného i mocného, chudého i bohatého. Bojíme se války, bojíme se nebezpečí, které nás doprovází na každém kroku na ulicích v ruchu dopravy, uprostřed práce. Shrňme-li to tedy, pak platí, že lidský život to jistě není jen symfonie radostných tónů, je to také nežádoucí a ne příliš příjemné blýskání a hřmění bouře nad pozemskou cestou člověka.

A „*strach má velké oči*“, kdo podlehne strachu, vidí všechno horší, než to ve skutečnosti je. A když se toto stane, pak je takový člověk velmi nešťastný - zhaslo mu světlo i naděje života. Strach v člověku všechno maluje v temných barvách, vše je plné přízraků a zlých tušení. Kdo takto začne vidět svůj život před sebou, ten okouší peklo na zemi.

A přece, do všech těch nejrůznějších poloh lidských obav a lidského strachu zní Ježíšovo mocné, přemáhající, těšící a osvobodivé: „**Neboj se!**“ Tak mluví ke svým učedníkům v bouři na moři, když se octli na pokraji zoufalství; tak také promluví k nešťastnému otci, ke kterému se právě dostala zpráva, že jeho dcera zemřela: „**Neboj se, ale věř**“; tímto slovem povzbuzuje učedníka Petra k jeho životnímu úkolu

rybáře lidí: „**Neboj se, od této chvíle budeš lovit lidi**“; ve snu těmito slovy podepírá apoštolů Pavla: „**Neboj se, ale mluv a nemlč!**“; tímto slovem také snímá strach z žen před prázdným hrobem; ba co víc, tímto slovem Pán Bůh snímá strach celého světa při narození Spasitele: „**Nebojte se, protože vám zvěstují velikou radost!**“. A tímž slovem povzbuzuje a posiluje Pán Ježíš Kristus svou církev ve všelijakých zápasech, protivenstvích a těžkých zkouškách: „**Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království.**“

A tak je možné velmi pravdivě povědět, že Ježíš Kristus je Pomocníkem a Vysvoboditelem ze všeho lidského strachu. I nakonec strachu o to, jestli budu mít dost sil zachovat v každé situaci Bohu věrnost, strachu z pádu do hříchu a když jsem se do této propasti vlastní vinou dostal, pak strachu z toho jestli z ní vybědnu a vyvážnu, jestli jsem svým hříchem mnohé kolem sebe nezničil, jestli se opět dostanu na výsluní Boží milosti a Božího požehnání.

Nad tím vším, co člověka děsí a připravuje o pokoj a klid duše, co nad člověkem visí jako hrozba smrti zní Kristovo: „**Neboj se!**“ Toto slovo jistě slyšíme také občas z úst lidí, ale v pravé moci a osvobodivé síle může toto slovo člověk uslyšet jedině od Ježíše Krista, od nikoho jiného. Nad ním jediným totiž strach již nepanuje, protože On přemohl brány smrti a život svých následovníků zakotvil ve věčnosti. A tak právě ve své mnohé nedověře a malomyslnosti máme přistupovat k němu, abychom od něj samého slyšeli: „**Neboj se, jen věř!**“ Patří to k požehnání věřícího člověka, že nad jeho nejrůznějšími úzkostmi, pády, nebezpečími a zkouškami zaznívá ono: „**Neboj se!**“

Dnes tímto slovem Pán Ježíš mluví - stejně tak jako tenkrát - ke své církvi, k nám všem, kteří jsme naplněni nejrůznějšími obavami pokud jde o ni, církev a naši příslušnost k ní. Její malost pro ni může být a vždy bývá největším zdrojem strachu: „**Neboj se, malé stádce.**“ Malost opravdu naplňuje pocitem nemohoucnosti a sklíčenosti. Vždyť malost zároveň také znamená slabost, bezmocnost, bezvýznamnost. Jak často je slyšet onen povzdech jak je nás málo - a v této souvislosti to znamená: nic nedokážeme, nic nezmůžeme. Svět přece uznává, respektuje a něco dá jen na to, co je velké, slavné, silné, početné.

A přece se zdá - na základě tohoto Ježíšova slova - že malost je něco, co je církvi vlastní, co ji vyznačovalo v minulosti a co ji bude vyznačovat až do skonání tohoto věku. Vždyť církev, pokud jde tou úzkou cestou, musí nutně počítat s tím, že „**je málo těch, kteří ji nachází**“. A jestli se církev může odvolat na historii a právě v ní pochlubit svou velikostí, musí být hned druhým slovem pověděno, že to byla jen falešná velikost, která církev vehnala na tuto širokou cestu, po které se všechno valí, na které je na všechno tlačení a předbíhání a na které se lidé derou kupředu svými širokými lokty. Třebaže nemůžeme a nechceme oslavovat malost, o opravdových Kristových učednících platí a vždy platit bude, že jsou „**malým stádcem**“. Je malé na počet, malé co do významu v očích tohoto světa, malé a proto přehlížené a za nic položené. Jaký pak div, když ti, kteří toto „**malé stádce**“ tvoří, propadají tváří v tvář mocnému světu všelijakým obavám a strachu. Jaký div, že tyto úzkosti doléhají také na nás.

A přece: právě této malosti, tomuto ponížení, potupení a přehlížení od světa, je určeno slavné, krásné a velkolepé zaslíbení, slavná a velkolepá budoucnost: „**Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království.**“ Toto zaslíbení platí právě těm, kteří na sebe berou tuto malost a neslavnost, kteří se za toto Kristovo „**malé stádce**“ nestydí a zůstávají mu věrni. A když Pán Ježíš mluví o Království, myslí především na kralování, svrchovanost a důstojnost vlády a míří

tímto slovem do samé věčnosti, k samému Bohu, který kraluje nad národy, nad světem, nad časem, nad životem i smrtí, od věků až na věky. Ježíš Kristus pro toto Království pohrdl všemi královstvími světa, které mu pokušitel nabízel, pohrdl jejich slávou, leskem, bohatstvím, i mocí a zalíbilo se mu právě v tomto „**malém stádcí**“, které je určeno ke Království a které není z tohoto světa.

Mám také za to, že v tomto Ježíšově zvolání: **Nebojte se!**“ můžeme slyšet i něco ve smyslu: „*Nebojte se, že o něco přijdete, když půjdete za mnou a tento svět vám kvůli mě to nebo ono odepře, když se toho nebo onoho budete muset pro mne zříci. Nebojte se! To, co vám může dát váš nebeský Otec, je mnohem slavnější a nesrovnatelně cennější, než to, co vytváří člověk, co on dává a bere.*“ „**Hospodin maří záměry národů a v nic obrací úmysly lidí**“, ale tomuto „**malému stádcí**“ připravuje Království, ve kterém vezme každý tisíckrát víc. Vedle toho to, co kvůli němu na tomto světě ztratil, nestojí za řeč. To je ona perspektiva, kterou před námi malověrnými a klesajícími na mysli, otevírá sám Kristus. Kristova církev na světě je jen tím „**maličkým stádcem**“. Veliký je ale její cíl, slavná její budoucnost. Její velikost není založena na množství, ale na slávě Kristovy pravdy, lásky a věčné naděje života. Připomínáme si toto Kristovo slovo také v naší všelijaké malosti a mdlobě, v pokušení dát si malostí vnutit pocit marnosti a zbytečnosti, v pokušení nejružnějšího strachu a obav. Malý je ale jen ten, kdo má malou víru, žádnou moc nemá ten, kdo nežije láskou a poražený je jen ten, kdo ztratil naději.

Držme si tedy skutečnou, spoléhající víru a budeme mocní, velcí, nepřemožitelní, ale přemáhající. Kristova cesta je tou nejlepší cestou života. A nad Království lásky a spravedlnosti - nad kterým se ve své lásce sklání Otec a ne král, kde člověk člověku přestává být lhostejný a cizí, ale všichni jsou bratři a sestry jako děti jednoho Otce - nad takové Království není žádného jiného lepšího a požehnanějšího. Nemějme tedy o toto Kristovo Království obavy, ono je nezrušitelné a věčné. „**Neboj se, maličký stáde, neboť vašemu Otcí se zalíbilo dát vám království.**“

Amen.